

Balada o dvou

Marien

Zlé mu přišlo na jazyk, že něco začíná a končí
Proč se vlastně omlouvat, když ho to táhlo za jinou
Když velký, šťastný dům byl hezky natřený jen zvenčí
A zločin z vášně soudci možná pochopí a prominou

Ten plamen lidských vášní, co tak pálil dneska zebe
O tom, co je vlastně zač, čet' z advokátních dopisů
Kdo jednou změnil vlak, pozdě ptá se „kam to jede?“
A stejně s každou skončí ve stanici všedností a kompromisů
Bez podpisu

Ref

A v každém z nás je tajná skrýš, kam nevidíš
Kam ukládá se tajemství tvých pochybností
Jen v noci, když je tma, vrací se jak stíny
A hůř se spí v polštářích minulosti

Pak země vypálená, výčitky spraví láhev druhá
Další dva se rozešli a nic víc se nestane
Jenže on byl hrubý pytel, tak i záplata je hrubá
Co na tom, že si život navždy ve dvou vymysleli křesťané

I jeho děda říkal „jak chceš ležet, tak si ustel“
Ať už dobré nebo zlé, všechno se vrátí, uvidíš
Vždyť svět je jako stará, značně rozvrzaná postel
I když už jednou hezky ležíš, stejně se moc nevyspíš
Jak málo víš

Ref

A v každém z nás je tajná skrýš...